

บทที่ ๖

ประเทศไทย บนชายหาดดงดงยามสายจันทร์ตะวันรอน
บุษยามแต่งแต้มสีแดงระเรื่อเต็มท้องฟ้า ทิศนี้สภาพสวย
จับตา ลมทะเลพัดโชยแผ่วพลิว

"หน้าเดิน! หน้าเดิน!"

เสียงตะโกนหัวหาญองอาจผสานกับเสียงนกหวีด
กังวานดังลอยมาจากที่ไกลๆ ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าซึ่งซัง
พร้อมเพรียงที่ทรงพลัง ราวกับกองทัพนับร้อยค่อยๆ
วิ่งผ่านชายหาดไปในชั่วพริบตา

เอ็มม่าที่กำลังเพลิดเพลินกับการอาบแดดอยู่บน
ชายหาดแบ่ปากสีแดงสวย นิ้วเรียวยาวเปิดหมวกฟางที่ปิดอยู่
บนใบหน้าขึ้นแล้วบ่นอย่างไม่พอใจ

"มีโคลงข้างวิ่งมาหรือไงเนี่ย"

6 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

ดวงตาเรียวยาวมองตามเสียงเห็นผู้ชายร่างสูงใหญ่ กลุ่มหนึ่ง แต่ละคนเปลือยกายท่อนบน เม็ดเหงื่อส่องประกายแวววาวบนกล้ามเนื้อแผ่นหลังอันแข็งแกร่ง พวกเขารวมตัวกันออกกำลังวิดพื้นตามเสียงนกหวีดของผู้ชายที่เป็นหัวหน้าอยู่ที่ปลายหาดด้านหนึ่ง

"ว้าว!" เอ็มมาอุทาน เงยหน้าเรียวยาวขึ้นถามพ่อบ้านสูงวัยทางด้านข้าง "พ่อบ้านซ่ง พวกเขาเป็นใครกัน กองทัพหรือ"

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับคุณหนู" พ่อบ้านผู้มีใบหน้าที่ขบขันใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนจะก้มตัวลงมาตอบ

เอ็มมาส่ายหน้าเบาๆ พลังแอบถอนหายใจ พ่อบ้านคนนี้เป็นคนที่คุณปู่สั่งให้ติดตามเธอมาตากอากาศที่ต่างประเทศด้วย พูดยให้สวยหรือก็คือมาปรนนิบัติรับใช้ แต่อันที่จริงมาจับตาดูเธอต่างหาก นอกจากจะคอยเฝ้าเธอแจ่มเยอมห่างแม่แต่ก้าวเดียวเพราะกลัวเธอจะหนีไปแล้ว ถามอะไรก็ไม่เคยรู้เลยสักอย่าง ที่แยยิ่งกว่าคือภายใต้อุณภูมิจึงสูงสามสิบกว่าองศานี้ พ่อบ้านยังคงยืนกรานจะใส่เครื่องแบบตามระเบียบเต็มยศชนิดห่อตัวเองมิดชิดจนไม่มีอากาศระบาย ถึงจะร้อนแค่ไหนก็ไม่ยอมเปลี่ยน เป็นลือเซ็ดแขนสั้น ไม่ว่าใครจะพูดยังไรเขาก็จะรักษา

หน้า 7

ชนบธรรมเนียมของตระกูลไว้ เป็นพวกคร่ำครึหัวโบราณ
ตัวจริง

"คุณเพิ่งมาวันนี้ก็เลยไม่รู้อะไร พวกเขาเป็นเจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยจากบริษัทเวลิการ์ดค่ะ มาฝึกอบรม
กันบนเกาะได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว พักอยู่ที่โรงแรมนี้ด้วย
เหมือนกัน" บริกรสาวที่มาเสิร์ฟน้ำผลไม้ฟังภาษาจีนรู้เรื่อง
จึงตอบเธอแทน

"อ้อ"

เอ็มมายิ้มรับอย่างขอไปที รับน้ำผลไม้เย็นฉ่ำมาดื่ม
อีกหนึ่ง ในใจคิดว่าเด็กเสิร์ฟยังรู้ความมากกว่าพ่อบ้าน
แม่หัวโบราณเสียอีก

ความจริงที่เธอมาพักผ่อนตากอากาศที่นี่ เหตุผล
หลักคืออยากจะหนีจากการถูกบังคับแต่งงานอย่างเร่งด่วน
กับคนที่คุณปู่จัดทำไว้ คุณปู่วางแผนไว้ว่าหลังจากเธออายุ
ครบยี่สิบปีแล้วจะให้แต่งงานกับเบนนี่ กุณาร์ดี ผู้บริหาร
รุ่นที่สองของบริษัทตระกูลกุณาร์ดีที่มั่งคั่งในอินโดนีเซีย
ท่านอ้างว่าเป็นการดีสำหรับเธอเอง เพราะรู้ว่าเธอไม่ใช่
คนประเภทจะมาบริหารโรงแรมได้ รีบหาคนดีๆ สักคน
แต่งงานออกไปจะดีที่สุด อนาคตจะได้ให้เบนนี่ช่วยดูแล
บริหารโรงแรมได้ด้วย

แต่เธอไม่เห็นด้วยสักนิด คุณปู่ไม่เข้าใจเธอเลย

8 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

ถึงเธอจะไม่สนใจเรื่องธุรกิจ เธอก็สามารถหาหมออาชีพมาช่วยบริหารให้ได้ ไม่จำเป็นต้องแลกด้วยชีวิตทั้งชีวิตของเธอเสียหน่อย ส่วนนายเบนนี่เห็นเธอที่ไรท์ชอบยิ้ม กรุ้มกริ่มทุกที คุณก็ไม่ต้องถูกคอกัน แค่เห็นเขาเธอก็คิดแต่อยากจะทำลายเขาแล้วจะให้ยอมไปร่วมชีวิตกับเขาในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยอย่างอินโดนีเซียซะเธอ เธอทำไม่ได้จริงๆ เธอไม่อยากเสียสละตัวเองแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รู้สึกอะไรด้วยเลยสักนิด มันน่ากลัวยิ่งกว่าตกรอกเสียอีก!

ยังคิดอารมณ์ก็ยิ่งแย่ กลัดกลุ้มกังวลไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดีคุณปู่ถึงจะเข้าใจเธอ

เอ็มมาวางน้ำผลไม้ลงแล้วถอดหมวกฟางออกด้วยอารมณ์ขุ่นมัว ก่อนจะลุกขึ้นเหยียดผ้าขนหนูขึ้นคลุมไหล่ เดินเข้าไปในโรงแรมอย่างไม่สนใจใครทั้งสิ้น ผิวกายขาวผ่อง ใต้ปีกก็ถูกแดดเผาจนแดงระเรื่อ เรียกสายตาคืนชมได้ไม่น้อย

"คุณหนู จะไปไหนครับ" พ่อบ้านริบสาวทำตามก้าวใหญ่

"ไปอาบน้ำ จะตามไปไหม"

เอ็มมาสลับพ่อบ้านหลุดก็ก้าวฉับๆ เข้าไปในโรงแรมทันที ในระหว่างที่กำลังก้าวอย่างรีบร้อนนั่นเอง ไม่รู้ว่าใครเดินเฉียดเธอจนผ้าขนหนูตกลงพื้น ทำให้เธอต้องรีบก้มตัวลงไปเก็บ

หมีดี 9

"ขอโทษครับ" เสียงเอ่ยขอโทษหุ้มตำทรงพลัง ชายหนุ่ม
ร่างสูงใหญ่ย่อตัวลงหยิบผ้าขนหนูยื่นให้เธออย่างรวดเร็ว

"คุณเดินไม่ดูทางหรือไง" เอ็มม่ากำลังอารมณ์คุกรุ่น
อยู่แล้ว จึงระบายความโกรธใส่เขาทันทีโดยไม่สนใจว่าใคร
ชนใครก่อนกันแน่

"ผมบอกขอโทษแล้วนะ" เวลิก หลันมันน์ใจว่าตัวเอง
พูดอย่างสุภาพเต็มที่แล้ว ไม่มีทางที่เธอจะไม่ได้ยิน

"ฉันไม่รับ" เอ็มม่าจ้องใจหาเรื่องขณะมองผู้ชาย
แปลกหน้าที่หน้าตาไม่เลวคนนี้ไปเรื่อยเปื่อย

ผมชอบสั้นรับกับไบหน้าคมเข้ม ผิวสีทองแดง จมูกโด่ง
เป็นสัน ริมฝีปากเซดิรันเป็นเอกลักษณ์ ดูห้าวหาญของอาจ
ทั้งสุขุมนุ่มลึก

หลังจากเธอพูดจบ ดวงตาคมปลานเป็นประกาย
ก็ฉายแววประหลาดใจ ริมฝีปากเฝ้มนแน่นเหมือนไม่เห็นด้วย
กับคำพูดของเธอ แต่...ใครใช้ให้เขาไซคร้ายเองละ ช่วย
ไม่ได้

เวลิกเลิกคิ้วคมขึ้นเล็กน้อย มองหญิงสาวตรงหน้า
อย่างตั้งใจ รูปร่างเธอน่าหลงใหลเหมือนตุ๊กตาบาร์บี้
ผิวพรรณขาวผุดผ่องกระซากใจ เครื่องหน้าเล็กกะทัดรัด
บนไบหน้าเรียวดูน่ารักเหมือนนางฟ้าไม่ผิดเพี้ยน ดวงตา
กระจ่างใสแฝงความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาหากแต่ดูร้อนแเอาแต่ใจ

10 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

แต่ความสวยนั้นเทียบไม่ได้เลยกับท่าทางของเธอที่ดูเหมือนไม่มีทางคุยได้ด้วยเหตุผล เธอขี้เกียจจะใส่ใจผู้หญิงที่ไร้เหตุผลแบบนี้ เขากำลังยุ่ง ลูกน้องยังรอให้ผู้บริหารบริษัทเวลิการ์ดต่ออย่างเขาไปตรวจสอบผลการฝึกอบรม เพื่อออกหนังสือรับรองให้พนักงานที่ผ่านเกณฑ์ "นั่นก็ช่างเถอะ" เขายัดผ้าขนหนูคืนให้เธอแล้วเดินไป นายคนนี้พูดว่าช่างเถอะ แต่ทำตัวเร็ดเซ็ดหยิ่งยิ่งกว่าเธอเสียอีก!

เอ็มมารับผ้าขนหนูไว้ในมือ ขณะมองตามแผ่นหลังกว้างอันองอาจสมชายชาติวี จู๋ๆ เธอก็รู้สึกตกใจขึ้นมากะทันหัน เมื่อครู่เธอกำลังต่อปากต่อคำกับเขาได้อย่างไรกันนะ ผู้ชายคนนี้ตัวสูงใหญ่บี๊กบีน ท่อนแขนที่โผล่พ้นเสื้อเชิ้ตแข็งแกร่งทรงพลัง ให้ความรู้สึกน่าเกรงขามอย่างแรงกล้า ดูแข็งแกร่งกว่าพวกที่ฝึกอยู่บนชายหาดเมื่อครู่หลายเท่า

เธอต้องตากแดดมากไปจนสมองเบลอแล้วแน่ๆ คิดดูว่าถ้าเขาเหวี่ยงหมัดมา ตัวเธออาจจะพุ่งกระเด็นไปเลยก็ได้ ชินไปล้วงเกินเขาเข้าคงดูไม่จืด...

หันได้นั้นแสงสว่างก็บังเกิด คนที่วางแผนจะหนีการแต่งงานอย่างเธอกำลังต้องการผู้ชายทรงระนองอาจอย่างเขานี้แหละที่จะช่วยให้เธอหลุดพ้นจากคุณปู่และเบนนี่ เธอต้องหาวิธีให้เขามาช่วยเธอให้ได้

หมี่ดี 11

"ไอ๊ย" เธอนั่งลงกุมท้องอย่างเจ็บปวด แสร้งทำอุบาย เล็กๆ น้อยๆ เพื่อร้องเขาไว้

เวลิดได้ยินก็รีบหันกลับมาทันที เห็นร่างขาวแบบบาง ของเธอชดทรวดลงกับพื้น ความคิดแวบแรกก็คือเขาคง ไม่ได้กระแทกเธอแรงเกินไปจนถึงขนาดเจ็บหรือกนะ แต่ เขาไม่ได้ใช้แรงอะไรเลยนี่นา หมัดของเขาหนักถึงห้าร้อย กิโลกรัม เมื่อรู้ว่าตัวเองแรงเยอะแบบนี้ ปกติเขาจะระวัง มือไม้ของตัวเองอยู่แล้ว หรือว่าเธออ่อนแอบบบางเกินไป ไป ไม่ใช่มัง

"คุณเป็นอะไรนะ" เขาสาวเท้าเดินกลับมาแล้วก็ม้วนตัว ลงถาม

"คุณ...ทำไมต้องผลักฉันแรงขนาดนี้ด้วย ฉันเคยมีความแค้นอะไรกับคุณหรือ" เอ็มมาสะอึกสะอื้น ทำท่าทาง ว่าเจ็บเหลือเกิน สมัยมัธยมเธออยู่ชมรมละคร ทุกคนต่าง บอกว่าเธอแสดงได้สมทุกบทบาท มีความสามารถในการ แสดงละครอยู่ในสายเลือด

"คุณเจ็บตรงไหน"

เขากลั้วว่าจะทำให้เธอบาดเจ็บจริงๆ จึงพุงตัวเธอ ขึ้นมา แล้วเลื่อนมือที่กุมท้องของเธอออก จากนั้นก็กด ซี่โครงเธอเบาๆ ตรวจสอบดูอย่างใกล้ชิดว่าเธอบาดเจ็บตรงไหน กันแน่

12 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

เอ็มมาแทบจะหยุดหายใจ ไม่เคยมีใครแตะต้องเธอแบบนี้มาก่อน ยิ่งเป็นผู้ชายตัวใหญ่ที่ไม่เคยรู้จักมักคุ้นอย่างเขาด้วย

"ฉัน..."

จู่ๆ เธอก็เล่นละครต่อไม่ออก ในคอตีบตัน บริเวณที่นิ้วมือหยาบของผู้ชายแปลกหน้าคนนี้ไต่ผ่านราวกับมีกระแสไฟฟ้าไหลเข้ามา พาให้เธอตัวสั่นน้อยๆ ใบหน้าร้อนแดง ลืมคำพูดไปเสียหมด

"ใครกล้าบังอาจล่วงเกินคุณหนูของบ้านซิง" พ่อบ้านมองเห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ไกล รีบตะโกนต่อว่าเสียงดัง

เอ็มมาเหลือบตาขึ้นมา เห็นพ่อบ้านกำลังวิ่งเข้ามาอย่างเดือดดาลพานคิดว่าแย่แล้ว ปลายังไม่ทันติดเบ็ดเธอเลย พ่อบ้านก็เข้ามาก่อนวาระนี้ ในภาวะเร่งด่วน เธอหลับตาลงทั้งสองข้าง แล้วทิ้งตัวลงบนร่างของชายหนุ่มไปเสียเฉยๆ

"ฉันเจ็บมากเลย คุณ...รีบพาฉันไปห้องพยาบาลที่" เวลิคโอบร่างอ่อนปวกเปียกของเธอไว้แน่นในทันที มือใหญ่แนบประสานกับผิวอ่อนนุ่ม สัมผัสอ่อนละมุน สั่นสะท้านหัวใจที่เจียบนิ่งมานานของเขาในชั่วขณะ

"เร็วหน่อยสิ" เธอรีบร้อนจะหนีพ่อบ้านของตัวเองให้พ้น

หน้า 13

"ห้องพยาบาลอยู่ไหน"

เวลิดเห็นเธอทำหน้าที่นี้ด้วยมวต ท่าทางทรมาณก็
ไม่สนใจอะไรอย่างอื่น รีบอุ้มเธอเข้าไปด้านในโรงแรมทันที
ไม่มีเวลาสนใจว่าคนแก่ที่ทำทางเคร่งเครียดนั้นเป็นใคร
เอ็งมารู้ทีไหนล่ะว่าห้องพยาบาลอยู่ไหน ในโรงแรม
มีห้องพยาบาลหรือเปล่าเธอยังไม่แน่ใจเลย

"เหมือนจะเป็นทางนั้น" เธอชี้ส่งเดชไปยังทางเดิน
ซ้ายมือ

เวลิดรีบพุ่งไปตามทางที่เธอชี้

เธอแอบมองเลยไหล่กว้างของเขาไปทางด้านหลัง
เห็นพ่อบ้านถูกทิ้งให้วิ่งกระหืดกระหอบตามมาในระยะที่
ห่างพอดู

"เฮส!" เธอหัวเราะคิกคัก ส่งเสียงดีใจเบาๆ

"คุณว่ะอะไรนะ" เวลิดฉลาดพอจะสังเกตเห็นว่าเธอ
ไม่ได้เอาการหนักอย่างที่เขาคิด หน้าซ้ำทางที่เธอชี้ยังเป็น
ห้องพักของโรงแรม ไม่เห็นมีห้องพยาบาลเลย

"เปล่าๆ คุณรีบเข้าไปข้างในเถอะ"

เอ็งมาเห็นว่าตรงหัวมุมมีห้องห้องหนึ่งเพิ่งจะจัดเสร็จ
พอดี ประตูห้องเปิดอยู่ จึงรีบชี้นำทางเขาเข้าไป

เมื่อเวลิดยังไม่แน่ใจว่าเขาไม่ได้เป็นอะไร จะไม่สนใจ
เธอก็ไม่ได้ เขาก้าวเข้าไปในห้องอย่างหงุดหงิดพลางสงสัย

14 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

ว่าเธอกำลังใช้เขาเป็นเครื่องมือเพื่อหลบคนแก่คนนั้น

เอ็มม่ารีบโถลลงจากอ้อมแขนของเขาแล้วถลาไปปิดประตูอย่างรวดเร็ว ก่อนจะแนบตาดิตช่องตาแมวที่บานประตู เพื่อแอบมองพ่อบ้านวิ่งผ่านหน้าเธอไปด้วยสภาพเหงื่อแตกพลั๊ก

"ตกลงซะมิดเลย!" เธอกุมท้องหัวเราะจนตัวงออย่างอดไม่อยู่

ชั่วขณะนั้นเองเวลิกแน่ใจอย่างยิ่งว่าเธอไม่ได้เป็นอะไรเลย แถมยังหลอกใช้เขาด้วย แวตาดेतอดจัจจ้องมองเบื้องหลังอันเพรียวบางของเธอ ผิวขาวเนียนละเอียดอ่อนเยาว์ทั้งตัว สาวสวยอย่างหาได้ยากคนนี้เล่นละครได้ร้ายกาจหลอกสายตาคันเฉียบแหลมของเขาได้ เห็นที่เขาคงต้องสั่งสอนเธอเสียหน่อยแล้ว

เอ็มม่ากำลังกระหึ่มยิ้มย่องที่สลัดพ่อบ้านไปได้ เธอหันกลับมาจะว่าจะบอกเล่าแผนการแก่หนุ่มหล่อคนนี้ แต่เหตุการณ์ไม่คาดฝันอันน่ากระอักกระอ่วนก็เกิดขึ้น

"ฮะ!"

บราวิกินีของเธอร่วงหลุดลงมาตรงเบื้องหน้าชายหนุ่มมั่งคั่ง รำกายำ เสนอภาพสวยสดงดงามให้เขาพรีๆ

"คุณ...ระ รีบ...หลับตาเดี๋ยวนี้เลยนะ!" ใบหน้าเล็กแดงก่ำ สองมือกอดอกทำอะไรไม่ถูก

บทที่ 15

เวลีครีบหันหลังไป หัวเราะเยาะสีหน้าซีดเผือดแกม
หวาดผวาของเธออย่างกลืนไม่ไหว

"ผมเห็นคุณก็ไม่ได้เป็นอะไรนี่"

แม้จะหลับตาลงแล้วแต่เขาสีมความงามของเธอไม่ลง
รูปร่างเธอสวยจนยั่วให้คนก่ออาชญากรรมได้ ทรวงอก
ได้รูปดูเนียนนุ่ม ผิวขาวละเอียดราวกับหยก

เธอไม่วางที่จะตอบเพราะยุ่งอยู่กับการผูกสายบราที่
หลุดมือไม่พัวพัน นิ้วมือสั่นเทาด้วยความตื่นตื่นสุดขีด

"คนแก่คนนั้นเป็นใคร" เขาถามขณะหันหลังให้เธอ

"เขา...เป็น...พ่อบ้านของบ้านฉัน" เอ็มมาหวังว่าเขา
จะไม่หันกลับมากะทันหัน

"คุณแก๊งเขาอย่างนี้ไม่ดีเลยนะ"

แกมแก๊งเขาด้วย ร้ายน่าดู แต่เขากลับโกรธเธอ
ไม่ลง

"ไม่ใช่อย่างที่คิดคุณคิดนะ!" เสียงของเธอก็สั่นตาม
ไปด้วย ยิ่งรีบยิ่งงุ่มง่าม ยิ่งจัดการไม่เรียบร้อยเสียที

"ให้ผมช่วยไหม" เวลีครอเธอต่อไปไม่ไหว เขาต้อง
ไปแล้ว

"ไม่ต้อง!" เธอยืนกราน

"ฉันผมจะไปแล้ว คุณค่อยๆ ไล่ไปเถอะ"

เขาหันกลับมา ตั้งใจหนักแน่นว่าจะไม่มองเธอแล้ว

16 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

เดินตรงดิ่งไปทางประตู ไม่มองซ้ายมองขวา เขาไม่อยาก
ติดแหงกอยู่กับเธอที่นั่นแบบไม่ชอบมาพากลอย่างนี้ เขายัง
มีธุระต้องไปจัดการต่อ

"เดี๋ยวก่อน คุณ...อย่าเอาที่เห็นเมื่อก็...ไปบอกใครนะ"

เธอตั้งสายบราวไว้แน่น ไม่กล้ามองเขาเช่นกัน
เกิดเรื่องน่าขยาดหน้าขนาดนี้เธอไม่มีหน้าจะมองใครแล้ว

"ผมเห็นอะไรเธอ" เวลิตถามกระเซ้า เดินไปที่ประตู
โดยไม่หยุดฝีเท้า

น้ำเสียงเย้าแหย่ของเขาทำให้เธอทั้งอายทั้งโกรธ เธอ
ก้าวไปข้างหน้าเอาตัวขวางทางเขาไว้

"คุณยังไม่ไปไม่ได้!"

เธอยังไม่ได้สิ่งที่ต้องการเลย เขาจะไปได้อย่างไร

"คุณจะทำอะไร"

เขาจ้องมองใบหน้าแดงฟาดและแววตาเกือบเงินของเธอ
พยายามไม่เลื่อนสายตาลงต่ำกว่านั้น นี่เธอไม่รู้จริงๆ หรือ
ว่าการรังผู้ชายคนหนึ่งไว้แบบนี้เป็นเรื่องอันตรายมาก ใคร
ก็ตามแค่ควบคุมตัวเองได้น้อยหน่อยก็อยากจะมีมือ
ผู้หญิงที่ล่อตาล่อใจอย่างเธอแทบทั้งนั้น

"ฉัน...แค่อยาก...ขอให้คุณช่วยหน่อย" เธออ้ออึ้งด้วย
ความประหม่า

"ก็บอกแล้ว"

หน้า 17

เขายื่นมือออกไป คิดว่าเธอจะให้เขาช่วยผูกสายบรา
บิกินีให้

"ไม่ใช่เรื่องนี้..." เธอตกใจดึงสายบราไว้แน่น ถอยหลัง
ไปหนึ่งก้าว แขนร่างติดบานประตู

เขาชะงัก รู้สึกหมดความอดทนจึงขบกรามแน่น
มองเธออย่างเย็นชา

"แล้วเรื่องอะไรล่ะ"

เธอจะอ้อยเขา? ปล้ำเขา? หรือว่าจะแก๊งเขาอีก? เขา
ไม่ยอมให้เธอปั่นหัวง่ายๆ หรอกนะ

"คุณหันไปก่อนได้ไหม รอฉันเรียบร้อยแล้วค่อยว่ากัน
คุณ...มองฉันอย่างนี้...ฉันทำอะไรไม่ถูก"

ไม่ใช่แค่ทำอะไรไม่ถูก แต่เธอหน้าแดงจนเส้นเลือด
จะระเบิดอยู่แล้ว เธอไม่เคยต้องยอมทำตัวนอบน้อมขอเรื่อง
ใครแบบนี้มาก่อน แต่เขาคอนนี่คือคนที่เธอคิดว่ามีความ
สามารถพอจะปกป้องคุ้มครองเธอได้ สัญชาติญาณบอกเธอ
ว่าจะพลาดจากเขาไปไม่ได้เด็ดขาด แม้เขาจะดูเอาเรื่อง
พอตัวอยู่ก็เถอะ

เวลิตไม่เอากรอเธอ เขาต้องรีบไป แต่เธอก็ขอเรื่อง
เขาอย่างสุภาพแล้ว เขาจึงหันหลังกลับไปอย่างพยายาม
สุดความสามารถแล้วรอเธอ

เธอผูกสายบราเสร็จเรียบร้อยอย่างรวดเร็วแล้วพูด

18 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

เสียงแผ่ว "เสร็จแล้ว"

เขาหันมาเห็นเธอก็มหันงู๊ด ทำทางเขินอายแบบสาวน้อย หัวใจก็กระตุกूपไปชั่วขณะ

ปกติเขาไม่ใช่คนที่ห้วนไหวได้ง่ายๆ คงต้องบอกว่าเธอช่างมีเสน่ห์เย้ายวนใจจริงๆ เพียงแค่มองก็ทำให้เขาร้อนรุ่มไปทั้งตัว เลือดสูบฉีดแรงไปทั้งร่าง แต่...ก็จำกัตอบอยู่ที่รูปลักษณะภายนอกของเธอเท่านั้น ในใจเธอมีอะไรอยู่บ้าง เขายังไม่รู้ บอกได้คำเดียวว่าเธอควรต้องขอบคุณที่เขาไม่ใช่พวกตัณหากลับ

"รีบพูดมา"

"ฉันจะจ้างคุณให้มาคุ้มครองฉันได้ไหม"

"ทำไมคุณถึงคิดว่าผมคุ้มครองคุณได้ล่ะ" เวลคเล็กคิ้ว

"สัญญาตัญญานนะ ก็ตัวคุณดูเต็มไปด้วย...พลัง"

เขาคิดไปว่าเธอรู้ว่าเขาเป็นผู้บริหารบริษัทเสียอีก

"งั้นก็ต้องขอบคุณที่ชมนะครับ แต่ผมเป็นลูกจ้างคุณไม่ได้หรอก" เขาปฏิเสธ

"ทำไมล่ะ" เธอผิตหวังอย่างยิ่ง

"เกรงว่าคุณจะจ่ายค่าจ้างผมไม่ไหว"

"บอกมาสิว่าต้องการเท่าไร"

เธอมีเงินนะ

"ห้าแสนต่อวัน"

หมี่ดี 19

ในอดีต เขาเคยสังกัดอยู่ในกองทัพลางสมรภูมिरบ เคยเป็นหน่วยเฉพาะกิจที่ยอดเยี่ยมที่สุดในกองกำลังรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ หลังจากปลดประจำการแล้วก็ตั้งบริษัทรักษาความปลอดภัยขึ้นมาเอง ขยายกิจการไปจนถึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คนที่จำเป็นต้องให้เขาออกโรงคุ้มครองด้วยตัวเองล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ชีวิตตกอยู่ในความเลี้ยงขั้นรุนแรง ทั้งบุคคลสำคัญในแวดวงการเมืองและนักธุรกิจ แต่เธอดูไม่เหมือนคนที่ถูกข่มขู่คุกคามเลยสักนิด

เอ็มมาผืนสลาย ห้าแสนต่อวันเธอคงจ่ายไม่ไหวแน่ ในบัญชีธนาคารของเธอมีเงินค่าใช้จ่ายอยู่แค่สิบล้านถึงแม้เธอจะเป็นผู้สืบทอดธุรกิจของครอบครัว แต่เธอก็ยังไม่ได้สืบทอดจริงๆ อีกอย่างตอนนี้ก็ยังเหลืออีกหนึ่งร้อยแปดสิบวันเธอถึงจะอายุยี่สิบปี กว่าที่จะถึงวันแต่งงานเงินของเธอคงถูกเขาสูบจนเกลี้ยง

"ทำไมแพงอย่างนี้ล่ะ ลดหน่อยไม่ได้เหรอ ฉันให้ได้หนึ่งแสนต่อวัน ถ้าตกลง ฉันจะขอให้คุณอยู่ข้างๆ ฉันตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง อย่าให้ใครมาเข้าใกล้ฉัน"

หากมีเขาเป็นบอดี้การ์ดดูแลไม่ยอมให้คุณบึ้งคับเธอแต่งงาน และไม่ปล่อยให้เบนนิ่งวอแวกับเธออีก คงเป็นเรื่องสุดแสนวิเศษ เธอฝากความหวังสุดท้ายไว้ที่เขาแล้ว

"ผมจะพิจารณาแล้วกัน" นี่เป็นวิธีบอกปัดตามมารยาท

20 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

ของเขา

ที่เขาไม่รับข้อเสนอของเธอนั้น เพราะหนึ่ง ราคาไม่โอเค สอง เขาสังเกตเห็นว่าแววตาของเธอเด็ดเดี่ยวเป็นประกาย ไร้แววสับสนหวาดหวั่นแบบคนที่ชีวิตถูกบีบคั้น จึงไม่จำเป็นต้องให้ใครมาคุ้มครองเป็นพิเศษ แกมที่เธอบอกมาก็ไม่มีเนื้อหาสาระสำคัญอะไรเลย มองไม่เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องได้รับการคุ้มครองสักนิด

"หลีกเลี่ยงหน่อยครับ คุณผู้หญิง" เขาต้องไปจริงๆ แล้วเอ็มมายืดประตูดูไว้แน่นไม่ยอมให้เขาไป ถามอย่างเร่งเร้า "นานเท่าไรถึงจะให้คำตอบได้ล่ะ คุณพักอยู่ในโรงแรมนี้ใช่ไหม แล้วจะออกไปเมื่อไร ฉันจะหาคุณเจอได้ที่ไหน"

"คุณถามมากจัง" เขาไม่เคยเจอใครเข้ซี้ติดหนึบอย่างเธอมาก่อน

"กรุณาตอบฉันด้วย" เธอยังคงไม่ยอมแพ้

"ผมไม่ได้มีหน้าที่ต้องทำอย่างนั้น"

"แต่...คุณชนชั้นลึมนะ" เธออ้างเหตุผลที่ไม่ใช่เหตุผล

"คุณนี่หน้าไม่อายุจริงๆ เลย" เขาเลิกคิ้ว ไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงอดทนเธอได้เป็นพิเศษ เพียงเพราะว่าเธอสวยเหลือเกินอย่างนั้นหรือ

"คุณใช้เวลาพิจารณานานเท่าไร" เธอถามอย่างหน้าด้านๆ พลังกะพริบชนตางอนยาว

หมี่ดี 21

ในใจเขาู้ดีว่าที่ตัวเองยอมอ่อนข้อให้เธอเป็นพิเศษนั้น เป็นเพราะแววร้องขอและกังวลใจที่ฉายอยู่ในเบื้องลึกของดวงตาเธอ หรือว่าเขาจะต้องหาเวลาฟังเธอเล่ารายละเอียดอีกสักหน่อยดี หากไม่รู้เรื่องราวดีพอ เขาไม่มีวันตอบรับภารกิจง่ายๆ หรือก แล้วไหนจะตอนนี่เขาแทบไม่มีเวลาว่างเลย ถึงจะรับงานมาก็คงส่งให้ลูกน้องทำต่อ โดยเฉพาะยิ่งเป็นเรื่องของเธอด้วย เธอทำให้คนเสียสมาธิง่ายเกินไป แล้วเขาก็จะไม่ทำงานที่ไม่ถนัด

"คืนนี้ผมมีธุระยุ่งจนตึก พรุ่งนี้เช้าจะออกจากที่นี่กลับไต้หวัน คุณไปหาผมได้ที่บริษัทเวลิกคาร์ดในไทเป ผมเป็นผู้รับผิดชอบที่นั่น ถ้าคุณต้องการคนคุ้มครองจริงๆ ละก็ผมจะจัดลูกน้องไว้ให้คุณ" เขาอดทนตอบเธออย่างละเอียด

เอ๋มมาอำปากหวิว ตกใจมาก

"ที่แท้คุณก็เป็นหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยข้างนอกนั่นเอง มีน่าละคุณถึงดูแข็งแกร่งอย่างกับ...หุ่นยนต์มาชินก้าแฮดเลย ฉันนี่ตาแหลมจริงๆ แต่บอกไว้ก่อนนะฉันไม่ต้องการคนอื่น ต้องคุณคนเดียวเท่านั้น" เธอรู้สึกดีใจที่ตัวเองเลือกคนไม่ผิด

"คุณอายุเท่าไร" เวลิกอยากหัวเราะ คำพูดของเธอช่างไร้เดียงสาสินดี

"สิบเก้า"

22 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

ผู้หญิงคนนี้อ่อนกว่าเขาแปดปี

"มีใครจะทำอันตรายคุณเธอ"

"มีคนแก่คนหนึ่งจะปลักฉันไปลงนรก..."

เธอจำเป็นต้องพูดให้เกินจริงสักหน่อยเพื่อเขาจะได้จำได้ อันที่จริงความหมายก็คือคุณปู่ของเธอจะบังคับให้เธอแต่งงาน การแต่งงานโดยปราศจากความรักก็คือนรกที่เธอพูดถึง

"เชกสเปียร์กล่าวไว้ว่าร่างกายและจิตวิญญาณของคนเราเป็นอิสระ"

เวลาคะงักกลางสงสัยว่าเชกสเปียร์เคยพูดแบบนี้ด้วยหรือ เวลาที่เธอพูด สองตาแวววาวจะเปล่งรัศมีแห่งความชุกชุน เขาตัดสินใจได้แล้วว่าเป็นยายร้ายตัวฉกาจพูดอะไรออกมาที่ชั่วทั้งหมดนั้น แต่ถึงอย่างไรเธอก็รูปร่างหน้าตาสวยหวานหยาดเยิ้ม ใช้น้ำรักโดนใจขนาดนี้ เป็นใครก็คงว่าเธอแรงๆ ไม่ลง

"บาร์บี้ น้อย ผมว่าคุณไม่จำเป็นต้องให้คนอื่นช่วยเลย ลำพังแค่ความฉลาดของคุณก็สามารถช่วยให้ตัวเองพ้นความลำบากได้แล้ว" เขาไม่เสียเวลากับเธอก็ดี ตั้งประตูเปิดแล้วเดินจ้ำอ้าวออกไป

เอ็งมาไม่เข้าใจเลยว่าเขาหมายความว่าอย่างไร ถ้าเธอช่วยเหลือตัวเองได้แล้วจะต้องไปหาเขาเธอ

หมี่ดี 23

ทว่ายังมีดีที่เธอรู้จักบริษัของเขาแล้ว ไขว่กลับไปได้หัวน
ค่อยไปต่อรองราคากับเขาก็ได้ เธอหมายมั่นจะให้เขามาเป็น
บอดีการ์ดประจำตัวเธอให้ได้ ทำทางสุขุมเย็นชาและร่างกาย
แข็งแรงแรงดูจุ่นยนต์กายสิทธิ์นั้นทำให้เธอรู้สึกปลอดภัย
เหลือเกิน

เธอสังเกตเห็นเหมือนกันว่าเมื่อครูตอนที่เธอโชคไม่ดี
ไปต่อหน้าเขา แวดตาของเขาพยายามอดทนอดกลั้นเต็มที
แถมยังมีมารยาทหันหลังกลับไปทันที แสดงความเป็น
สุภาพบุรุษสุดๆ ฟุ่นยนต์กายสิทธิ์แบบเขานี้แหละเป็นคนรัก
ในอุดมคติของเธอเลย ไม่ใช่อย่างนายเบนนี่ที่ไม่เคยทำให้
เธอรู้สึกหวิวเหมือนถูกไฟช็อตเลยแม้แต่หน่อย แต่
สำหรับเขา...เธอมีความรู้สึกเช่นนั้น

"คิดไปถึงไหนเนีย!" เธอกัดริมฝีปากแดง ตีหัวตัวเอง
เรียกสติกลับคืนมา

จริงสิ เขาชื่ออะไรนะ เธอลืมนามเขาไปเสียสนิท
คราวหน้าเจอกันต้องถามเขาให้ได้ แล้วก็ต่อรองราค
ากับเขาด้วย

เธอจุดไฟแห่งความหวังขึ้นอีกครั้ง ไม่มีวันที่จะยอม
เสียอิสรภาพเป็นอันขาด

สองลัปดาห์ผ่านไป ณ คฤหาสน์หลังใหญ่ของ

24 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

ตระกูลชิงบนภูเขาในไทเป...

"คุณปู่เรียกหาหนูมีธุระอะไรหรือคะ"

ทกโหมงเย็น เอ็มม่าเพิ่งจะกลับมาจากประเทศไทย ก็ถูกคุณปู่เรียกให้มาพบที่ห้องรับแขกของบ้าน

"เอ็มม่า บ้านกุนาร์ดีรอคำตอบจากปู่อยู่ หลานไปเที่ยวพักผ่อนมาครั้งเดือนแล้ว ตัดสินใจเรื่องแต่งงานได้หรือยัง" เจมส์เอ่ยถามหลานสาวคนเดียว

ลูกชายกับลูกสะใภ้ของเขาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางเรือที่ประเทศอังกฤษ เหลือหลานสาวไว้ดูต่างหน้า ไม่มีลูกหลานชายคนอื่นที่สามารถสืบทอดวงศ์ตระกูลได้เลย ส่วนตระกูลกุนาร์ดีนั้นก็เป็นเพื่อนสนิทกับตระกูลชิง เขาปรึกษากับฝ่ายกุนาร์ดีเรียบร้อยแล้ว พวกเขาจับปากจะยกลูกชายที่จะเกิดจากเอ็มม่าในอนาคตมาเป็นลูกบุญธรรมของบ้านชิงเพื่อสืบทอดตระกูลรุ่นต่อไป มิตรภาพอันบริสุทธิ์และเอื้อเฟื้อเช่นนี้เป็นสิ่งที่ยากจะหาได้ ไม่อย่างนั้นตระกูลชิงคงจะต้องไร้ทายาทสืบสกุลแน่ ที่เขาทำไปทั้งหมดก็เพื่อตระกูลชิงทั้งนั้น

"ยังคะ ทำไม่เร็วจังล่ะ" เอ็มม่าสายตีสีระชะ ถ่วงเวลาไปวันแล้ววันเล่า

"ปู่ได้ยินพ่อบ้านซึ่งเล่าว่าหลานวิ่งหนีให้เขาไล่ตาม ตอนไปเที่ยวเมืองไทย เขาวิ่งจนโรคหัวใจเกือบจะกำเริบ

บทที่ 25

โรงแรมส่งคนออกหาตัวหลานกันให้วุ่น สุดท้ายหลานกลับ
ไปอยู่ในห้อง"

"หนูให้เขาตามที่ไหนกันล่ะคะ หนูก็บอกเขาแล้วว่า
จะกลับไปอาบน้ำที่ห้อง เขานั้นแหละแก่จนความจำเลอะเลือน"
เอ็มมาพูดเหมือนไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

"เฮ้อ เขาอายุมากแล้ว ดูท่าจะดูแลหลานไม่ไหว
แล้วล่ะ"

เจมส์รู้ว่าหลานสาวไม่อยากแต่งงาน เพราะเห็น
ท่าที่ต่อต้านที่เธอแสดงออกมาเป็นประจำ แกลังให้คนรับใช้
วิ่งวุ่นหัวปั่นแค่นี้ยังถือว่าเล็กน้อย แต่สิ่งที่เขากลัวและกังวล
ที่สุดคือเธอจะหนีออกจากบ้านไม่กลับมาจริงๆ แผนเรื่อง
สืบทอดวงศ์ตระกูลที่เขาวางไว้ก็จะพังไม่เป็นท่า

"คุณปู่คิดเหมือนหนูเป็ยบเลยคะ พ่อบ้านซ่งแก
จนจะทำงานไม่ไหวอยู่แล้ว คุณปู่ปล่อยให้เขากลับไปใช้ชีวิต
บั้นปลายที่บ้านเกิดดีกว่านะคะ" เอ็มมาแนะนำด้วยสีหน้า
จริงจัง

"หลานมีความคิดจะหนีตลอดเวลาเลยนะ"

"คุณปู่เอาที่ไหนมาพูดคะ" เธอไม่ยอมรับ

เจมส์ส่ายหัวไม่ยอมคล้อยตาม แล้วตัดสินใจอย่าง
แน่วแน่

"ปู่จะหาทางจับตาหลานให้ได้ อย่าคิดเปลี่ยน

26 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

ความคิดของปู้เลย"

"ลูกน้องของคุณปู้มีแต่พวกทหารผ่านศึกแก่ๆ ทั้งนั้น หาคคนที่มีความแข็งแรงกว่านี้ดีกว่าค่ะ คุณปู้ใช้คนแก่มาทำหน้าที่แบบนี้ถือเป็นการไร้มนุษยธรรมต่อพวกเขา นะคะ" เอ็มมาพูดอย่างอึดอัด ชุบช้อนความสนใจที่อยู่ภายใน "จริงๆ แล้วหนูอยากเรียนต่อค่ะคุณปู้"

"แต่งงานแล้วก็เรียนต่อได้ ไม่ใช่ปัญหา"

"แล้วหนูก็อยากไปเป็นดาราด้วย ตอนนี้อยากออกรายการอเวนิวออฟสตาร์ที่กำลังจัดประกวดร้องเพลงบ่อยๆ"

เธอไม่เคยมีโอกาสได้เปิดเผยความฝันอันสูงสุดในชีวิตเลย เพราะถูกคุณปู้ควบคุมอย่างเข้มงวดมาตลอด

"ดารามันพวกเต้นกินรำกิน หลานเป็นหลานสาวของตระกูลซิง จะไปเต้นกะยีกะยือต่อหน้าคนอื่นได้ยังไงกัน!" เจมส์เริ่มมีน้ำโท

"คุณปู้นะหัวโบราณ หัวเก่า คอนเซอร์เวทีฟสุดๆ เลย" ดวงตาของเอ็มมาเอ่อล้นด้วยน้ำตาแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจ

"ปู้ทำเพื่อหลาน เพื่อตระกูลของเรา นะ" ชายชรา ตบแขนเก้าอี้อย่างแรง

"ใช่ค่ะ คุณปู้พูดอะไรก็ถูกหมดแหละ หนูพูดอะไรก็ไร้สาระทั้งนั้น" เอ็มมาร้องไห้ออกมาอย่างสุดกลั้นแล้ววิ่งออกไป

หมี่ดี 27

เจมส์ทั้งโมโหทั้งปวดใจ กตอดตเรียกหญิงรับใช้
วัยชราเข้ามา

"รีบตามเอ็มม่าไปเร็ว อย่าให้เขาออกไปคนเดียว เขา
อาจจะหนีไปได้"

"ค่ะ" หญิงรับใช้เร่งฝีเท้าลงบันไดตามคุณหนูไป

เจมส์ถอนหายใจอย่างหนักหน่วงบนเก้าอี้ หลานสาว
ไม่เคยเข้าใจความทุกข์ระทมในหัวใจของเขาเลย ยุคสมัย
อาจจะต่างกันจริงๆ พวกเขาจึงเข้ากันได้อย่างยากเย็น
เช่นนี้ แต่เขาไม่ยอมอ่อนข้อง่ายๆ เด็ดขาด ตระกูลจึงจำเป็นต้อง
ต้องสืบทอดเชื้อสายต่อไป ถ้าเธอคิดจะหนีการแต่งงาน
เขาก็ปล่อยไว้ไม่ได้ วันนี้ต้องทำให้เธอรู้ว่าเขาไม่ยอมให้เธอ
ทำอย่างที่คิดได้หรอก

"คุณหนูคะ หยุดก่อนค่ะ!"

หญิงรับใช้ชราไล่ตามเอ็มม่าไม่ทัน คุณหนูของเธอ
ขับรถพุ่งออกจากคฤหาสน์หลังโตไปเรียบร้อยแล้ว

เอ็มม่ามองจากกระจกมองหลังเห็นหญิงรับใช้วิ่งตาม
เธอมาก็ให้รู้สึกเศร้าใจ ไม่ว่าเธอจะไปไหนก็มีคนคอยตามแฉ
ไม่มีอิสระเลยแม้แต่นิดเดียว อย่างบรรณธันนี่ก็ติดตั้ง
อุปกรณ์ติดตามตัวระบบจีพีเอสอยู่ ดังนั้นคุณปู่สามารถจับ
ร่องรอยของเธอได้ทุกที่

ที่เธอต้องการคืออิสระในการจัดการชีวิตด้วยตัวเอง

28 คุณหนูเอาแต่ใจกับนายบอดีการ์ด

อย่างเต็มที่ เธอก็อยากเป็นเหมือนคนปกติทั่วไปที่ได้คบหากับคนที่ตัวเองรักแล้วก้าวสู่พิธีแต่งงานด้วยกัน เรื่องง่าย ๆ แค่นี้ทำไมคุณหนูถึงไม่เข้าใจนะ

รถเล่นมาถึงถนนใหญ่ เธอชะลอความเร็วลง อารมณ์หงุดหงิดและความกั๊กกั๊กไม่มีที่ไปทำให้เธอทำอะไรไม่ถูกติด...

โทรศัพท์มือถือส่งเสียงเรียกเข้า เธอใส่หูฟังบลูทูธแล้วรับสาย

"เอ็มมา เธออยู่ที่ไหน พี่ชายของฉันพักร้อนกลับมาจากกองทัพแล้วพาแฟนกลับมาด้วย ก็เลยจัดงานหมั้นกันที่บ้านซะเลย เพื่อนสนิทมิตรสหายมากันเพียบ มีของกินอร่อยๆ เยอะแยะเลยนะ เธอรีบมาฉลองกันเร็ว!" คนที่โทรมาคือเพอร์ลีน เพื่อนสมัยเรียนของเธอ

เอ็มมาได้ยินเสียงคึกคักกุ่นวายดังลอดมาจากปลายสาย เธอกำลังต้องการบรรยากาศแบบนี้มาบรรเทาความอัดอั้นตันใจอยู่พอดี เธอขอหลีกเลี่ยงเรื่องยุ่งยากทั้งหมดชั่วคราว

"ได้ อีกแป๊บหนึ่งฉันจะไป" เมื่อมีจุดหมาย เธอก็หารถมุ่งไปทางบ้านของเพอร์ลีน

เมื่อถึงบ้านเพอร์ลีนฟ้าก็มืดแล้ว เสียงคึกคักภายในบ้านหลังใหญ่ดังมาจนถึงสนามหน้าบ้าน เธอจอดรถที่

หนี่งดี 29

มุ่มสนาม หยิบกระดาษทิชชูห่อหนึ่งลงจากรถแล้วเลาะ
สนามหญ้าอ้อมตัวบ้านไปทางหลังบ้านอย่างคุ่นเคย เธอ
ต้องไปล้างคราบน้ำตาบนหน้าในห้องน้ำก่อน แล้วค่อยไป
พบเพื่อนด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ขณะใกล้จะถึงสนามหลังบ้าน เธอได้กลิ่นบุหรี่ไซมา
จึงหันไปดูคนที่สร้างมลพิษในอากาศที่อยู่ใต้ต้นไม้โดย
สัญชาตญาณ ทันใดนั้นดวงตาของเธอก็ฉายแววตกใจแถม
ประหลาดใจ

"คุณ!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)